

Leuvens
Historisch
Genootschap vzw

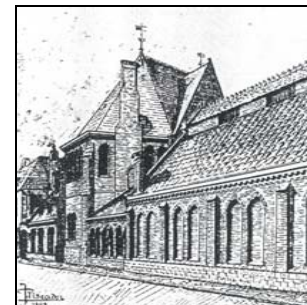
België - Belgique
P.B.
3000 Leuven 1
2 / 2540

Nieuwsbrief 18

Driemaandelijks Tijdschrift - Jaargang 5 - nr. 3 - sept. 2008

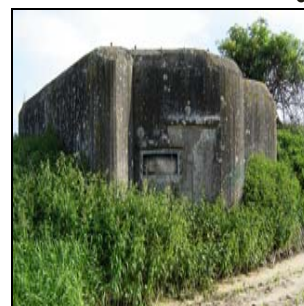
02

03

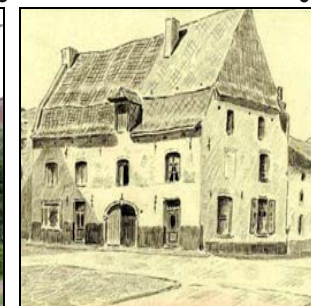
07

11

13

16

- 02 Een blinde muur
- 03 Anatomisch Amfitheater
- 07 Tentoonstelling Halfants
- 11 De K.W.-stelling
- 14 Bescherming 'Pleintje'
- 16 Voorstelling Jaarboek

Het succes van het vijfde jaar van het bestaan van onze vereniging - dus haar eerste lustrum – bewijst dat we het bij het goede eind hadden om op tijd een verjongingskuur toe te passen op de Geschied- en Oudheidkundige Kring voor Leuven en Omgeving en niet te wachten tot het beleven van een vijftigste verjaardag in de hoop er een koninklijke titel te mogen bijvoegen.

Vermits er haast in elk dorp of gemeente in het rond verenigingen en kringen ontstonden, die er een zorg van maken het eigen erfgoed en patrimonium te bestuderen, te beschrijven en te bewaren, was het voor ons mogelijk meer energie te steken en de nadruk te leggen op het Leuvens erfgoed in al zijn vormen. Het was zelf meer dan hoog tijd. In het mooie monumentenjaar van 1975 moest men met onsteltenis vaststellen dat er toen, sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog, meer verloren was gegaan dan in de twee wereldoorlogen samen.

We durven vandaag die telling niet verder zetten, met het gevaar een enorme ontgoocheling op te lopen. We beseffen maar al te goed dat alle slogans, uitgedragen en geloofd door officiële instanties en erfgoedcomponenten en – convenanten, met de beste bedoelingen ingericht en opgesteld, extern moeten gesteund worden met een niet overbodige waakzaamheid. Dat is de eerste en bijzonderste opdracht van onze vereniging.

Monumenten hoeven niet steeds beschreven te worden in de voltooid verleden tijd. Integendeel: monumenten zijn er om in de letterlijke betekenis van het woord te tonen wat ze waard zijn in onze samenleving. Zij moeten de band maken met het heden.

Maar al te gretig vult men open ruimten in met nieuwbouw zonder rekening te houden met wat er reeds staat als waardevolle elementen. Met het gevolg dat men als resultaat, in de plaats van een boeiende uitkijk naar een beschermd monument, zoals de Predikherenkerk vanuit de Parijsstraat, enkel een maximaal blinde muur in rode baksteen krijgt als overbuur, waar zelfs getalenteerde graffitispuiters niet eens bij kunnen om er hun inspiratie te kunnen spuien (of spuiten). De verantwoordelijken voor een stadsvernieuwing moeten niet alleen rekening houden met enkele zwaarwichtige aandeelhouders, maar eerder met een modale burger, waarvan het ideaal niet is te wandelen in een buurt waar men aan elke hoek geconfronteerd wordt met een ziellose beddenbunker. Een historisch stadskwartier mag er best ook wat groener, luchtiger en frisser uitzien.

Dat mooie plekjes gevaar lopen te verdwijnen bewijst het schrijven aan het LHG van de bewoners van 'het Pleintje'. Hun pleidooi is innemend maar tevens verontrustend. We steunen hen door dit te publiceren. P.R.

Bijdrage van Guy Gillias

In navolging van de anatomische ontleding die vanaf de 12^e en 13^e eeuw plaatsvonden aan de universiteiten van Padua en Bologna in ruimtes die daartoe later speciaal ingericht werden als anatomische amfiteaters, respectievelijk in 1594 en 1595, volgden buiten Italië de universiteiten van Leiden (1597), Uppsala (1662) en Parijs (1694) dit voorbeeld. De universiteit van Leuven volgde pas veel later (1744), omdat het geneeskundig onderwijs erg theoretisch was en de wetenschappelijke kennis eerder beperkt, gezien het dogmatisch karakter van het Artesonderwijs dat de studenten niettemin een wetenschappelijke basis moest meegeven.

De woelige ontstaansgeschiedenis van de Leuvense universiteit sinds 1425, heeft tevens grote invloed gehad op het uitblijven van de bouw van een specifiek anatomisch theater.

Sinds 1660 was de noodzaak van een echte snijzaal reeds duidelijk geworden. De universiteit klaagde bij de koning van Spanje over de massale uittocht van studenten naar Bologna, Padua, Parijs, Keulen en Leiden. Leuven moest het stellen met een klein kamertje in de Lakenhalle langs de Naamsestraat. Het transport van de lijken van geëxecuteerden, door de stad ter beschikking gesteld, verliep gewoon over de straat. De koning gaf toelating voor de bouw van een amfitheater, maar die plannen werden nooit uitgevoerd. Twintig jaar later (in 1680) werd op de eerste verdieping van de nieuwe bijbouw van de Lakenhalle een grotere zaal ingericht voor anatomische dissecties.

In de 18^e eeuw dook dan de figuur op van professor Joseph-Henri Rega (1690-1754). Deze eminente geleerde aan de faculteit geneeskunde had een vernietiging van de universiteit door de Fransen kunnen verhinderen. Van Gouverneur Karel van Lotharingen had hij in 1721 de toelating gekregen om een anatomisch amfitheater te voorzien in een nieuw te bouwen bibliotheek aan de achterzijde van de Lakenhalle. Ook dit plan werd nooit uitgevoerd. De accommodatie van Leuven liep nu mijlenver achter op de vele universiteiten in het buitenland.

Op initiatief van Rega werd in 1738 door de universiteit (niet door de medische faculteit) een terrein aangekocht voor de aanleg van een botanische tuin, even buiten de eerste stadswal en slechts bebouwd door een grote woning, het genaamde Van Ophemhuis. Even later bracht Rega het octrooi van 1660 betreffende de bouw van een anatomisch theater opnieuw in herinnering bij de Oostenrijkse overheid. Hij was bereid zélf 18000 gulden uit eigen zak te betalen voor de bouw. De centrale regering steunde het voorstel.

De medische faculteit kreeg in 1743 de toelating een gebouw neer te zetten in een uithoek langs de straatkant.

De constructie van het achthoekig gebouw werd in 1744 voltrokken op de linkerhoek van de Plantentuin naar de plannen van architect J.A. Hustin. (hoek Kapucijnenvoer en Minderbroedersstraat), De muren werden opgetrokken in een typische combinatie van baksteen en zandsteen. De gevels waren naar alle waarschijnlijkheid afgewerkt met een rode pleister met schijnvoegen.

In de binnenbekleding heeft architect Hustin zich volledig kunnen uitleven in een rijke en weelderige muurbekleding (Rocaillekunst), zoals Rega het had gewenst.

De vreugde was van korte duur, want in 1745 kwam Leuven weer in handen van de Fransen. Dankzij zijn connecties met het Franse hof kon Rega een bombardement van Leuven verhinderen: de kruidtuin en het amfitheater bleven gespaard. Drie jaar later kwamen de Nederlanden weer onder Oostenrijks Bewind (1748) en de centrale regering nam maatregelen die gunstig waren voor de universiteit, doch, toen Jozef II zijn moeder Maria-Theresia opvolgde werd de autonomie van de universiteit van tafel geveegd en werd de universiteit naar Brussel overgebracht. Intussen bleef het amfitheater gesloten. Dankzij de Brabantse Omwenteling werd de universiteit weer geopend in Leuven in 1790.

Toen Napoleon België was binnengevallen werd in 1797 beslist de universiteit te sluiten en later (1805) alle gebouwen openbaar te verkopen. De stad tekende bezwaar aan en wees op het belang van de uitzonderlijke verzameling planten die niet mocht verloren gaan. Zo bleven de tuin, het Van Ophemhuis en het anatomisch theater als bij wonder gespaard. Ze werden nu eigendom van de stad.

Na de vereniging van de Noordelijke en Zuidelijke Nederlanden in het begin van de 19^e eeuw zou het anatomieonderwijs weer tot ontplooiing komen. De stad stelde oude gebouwen ter beschikking van de universiteit en zo konden er een bijkomend anatomisch theater en een dissectiezaal ingericht worden in het Van Ophemhuis in 1836.

Sinds 1819 werd er een nieuwe kruidtuin aangelegd op een terrein aan de overkant van de Kapucijnenvoer, waar hij nu nog te bewonderen is. De oude terreinen werden verhuurd of verkocht. Het gebouwtje van het anatomisch theater bleef dus nog alleen achter.

De medische faculteit evolueerde naar wat ze nu is en het oude amfitheater zou aan een ander leven beginnen. Men zocht naar een nieuwe, grotere locatie en liefst een die in directe verbinding stond met het Sint-Pietersgasthuis in de Brusselsestraat om het transport van lijken langs de straat te vermijden.

Er werd gekozen voor een braak stuk grond in de buurt van de oude stadspoort (Minderbroederspoort) van de eerste ringmuur, gelegen tussen de Minderbroedersstraat en de tuin van het ziekenhuis. Architect Joris Helleputte bouwde een nieuw complex in neogotische stijl, met een anatomisch amfitheater, een museum, een sectiekamer en twee demonstratiezalen voor histologie. Het geheel werd Vesaliusinstituut genoemd, en op 21 april 1877 plechtig geopend. De volledige straatzijde bestond (en bestaat nog altijd) uit een blinde bakstenen muur waarachter het puntdak van het achthoekig amfitheater (nog altijd) zichtbaar is.

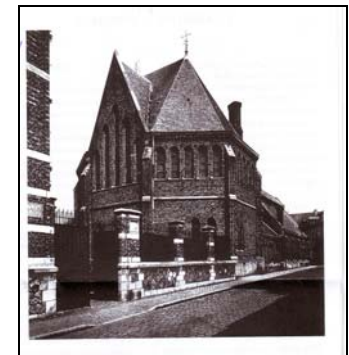
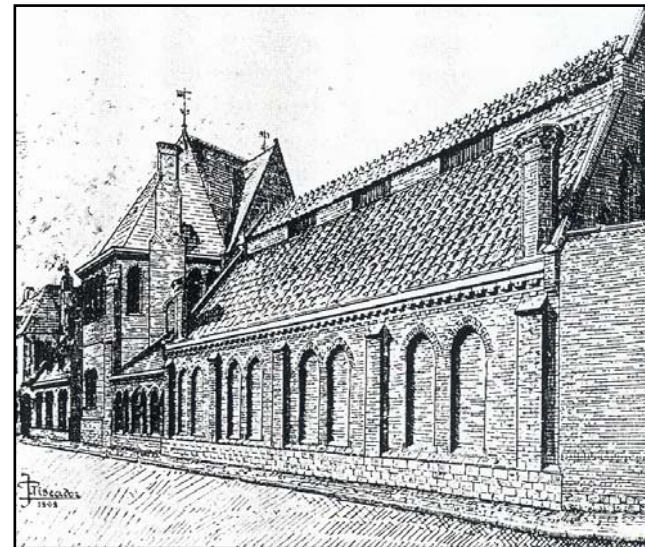
Dit anatomisch amfitheater werd gebruikt tot in de jaren 1950, waarna er ingrijpende verbouwingswerken gebeurden aan het interieur en er verschillende diensten van de universiteit onderdak vonden. Sinds enkele jaren staat ook dit gebouw leeg. Het Van Ophemhuis kwam in 1961 in handen van de zusters van het hospitaal die op het terrein een verpleegkundeschool oprichtten. Het eerste amfitheater stond lange tijd leeg na de verhuis naar een grotere ruimte. In 1887 gaf de stad het huis ter beschikking van kunstenaar Constantin Meunier.

Tien jaar later verliet de kunstenaar het gebouw en de stad verhuurde het aan de protestants-evangelische Synode van Leuven (1897).

Noch de stad noch de Synode heeft sindsdien enig restauratiewerk of onderhoudswerk uitgevoerd aan het gebouw. In 1961 werden Zusters van Liefde van Gent de nieuwe eigenaars. Enkele jaren geleden kwam de universiteit door een ruil weer in het bezit van het gebouwtje.

Besluit: Met de volledige verhuis van het medisch onderwijs naar de Campus Gasthuisberg buiten de stad, komen alle gebouwen leeg te staan. De stad Leuven en de universiteit hebben grootse plannen om het terrein van vele hectaren, tussen de Brusselsestraat, de Kapucijnenvoer en de Minderbroedersstraat om te bouwen naar een woon- en handelssite. Alle oude gebouwen van de universiteit moeten gesloopt worden: het Sint-Pietersziekenhuis, Sint-Rafaëlkliniek, Kankerinstituut, Verplegersschool, Van Ophemhuis en de beide oude amfitheaters.

Het zou doodjammer zijn indien het historisch achthoekige gebouwtje voorgoed zou verdwijnen. Het is een getuige van het roemrijk en woelige ontstaan van de universiteit en van de faculteit geneeskunde, die nu wereldfaam geniet. Dit unieke stukje kunstpatrimonium zou niet verloren mogen gaan en verdient een degelijke restauratie.

Tekening J.F. Piscador, 1892

Noot: de heer **Tom Verhulst** heeft in 2000 een gedetailleerd proefschrift gemaakt over de restauratiemogelijkheden van het amfitheater. Hij legt daarin ook uit waarom een restauratie zeker de moeite loont. Promotor was prof.dr.ir.-arch. Krista De Jonge, departement ASRO, KU Leuven, Kasteel Arenberg, 3001 Heverlee.

'Eigen-aardigheden uit Vlaams-Brabant, Jacques en Pierre Halflants'

Op zaterdag 13 september werd op het domein van het kasteel Gellenberg te Lubbeek de voorpresentatie van de LHG-jaarboek gekoppeld aan een overzichtstentoonstelling van originele tekeningen van beide kunstenaars. De 250 aanwezigen genoten tijdens de toespraken van de vele ongekende anekdoten over de auteurs, gebracht door de bevoorrechte sprekers die allen beide auteurs als vriend of dorpsgenoot konden ervaren.

Maj Van Oekelen, voorzitter van de Heemkundige Kring Libbeke, belichtte de onverdroten ijver van haar voorganger en erevoorzitter Jacques, waarmee hij met zijn tekentalent de vele artikels en publicaties stoffeerde. Haar gezegde dat een tekening sprekender is dan een foto werd later tijdens de rondleiding in de salons bij de prenten bewaarheid. De warme medewerking en inzet van de ganse kring voor het welslagen van de tentoonstelling zijn het levendige bewijs van de betekenis van Jacques voor de heemkundige kring.

Paul Reekmans beklemtoonde als voorzitter van het Leuvens Historisch Genootschap maar ook als bevlogen bondgenoot van Jacques vanaf het eerste uur in de jaren '60, de waardevolle bijdrage die zowel vader Pierre als zoon Jacques voor Brabant leverden. Méér dan duizend nauwkeurige dorpsgezichten, boerderijen, kerken, pastorieën en andere onderwerpen werden voor het nageslacht vastgelegd. Voor Pierre was de eenvoudige maar ook lieflijke dorpswoning of boerderij het thema bij uitstek. Bij Jacques bewijzen zijn fijne, nauwgezette en fascinerende reconstructies van dorpskernen, ontwikkelingen van bouwperiodes in gebouwen (afgeleid en bestudeerd uit de talrijke oude tekeningen en plannen), zijn uniek talent. Ze vormen tevens het bewijs van zijn meesterlijk inzicht in ons eigen patrimonium. De aankleding van de omgeving met bezige mensen, voorwerpen en dieren uit elke periode beschrijft op een visuele manier de geschiedenis van het moment.

Jean Halflants kon als zoon van Jacques en kleinzoon van Pierre in zijn verhaal teruggaan in de tijd. Hij kon met eigen ogen zien dat de voornaamste bekommernis van zijn grootvader de getrouwe weergave van de realiteit was, tot in de allerkleinste details van hetgeen hij zag. Verwonderlijk is dat door de volslagen kleurenblindheid van Pierre de nuances van grijs en de schaduwen des te accurater weergegeven werden. Hij vertelde hoe zijn vader Jacques met behulp van zijn neefjes het 'kinderdorp' volgens de verschillende bouwstijlen tot in detail opbouwde en dat zijn vader als veertienjarige en kunsthistoricus in spe zijn zandkastelen reeds als gefantaseerde reconstructies uitprobeerde.

De Burgemeester van Lubbeek, Freddy Vranckx, was vereerd dit evenement te mogen steunen. Hij liet als dorpsgenoot van beide auteurs zijn waardering blijken voor gans de familie Halflants. Niet alleen hun tekentalent maar ook hun maatschappelijke bijdrage, zoals hun medewerking in de gemeenteraad, turnkring, fanfares, scholen en in nog andere verenigingen bevestigden hun volkse en gastvrije levenshouding.

Na deze korte toespraken mochten Jacques Halflants en zijn echtgenote de proefdruk van het boek in ontvangst nemen en op een symbolische wijze het lint doorknippen, waardoor een eerste exemplaar, in delen aanwezig op de tentoonstelling, de originele prenten kon documenteren.

Met zijn gekende levendigheid, sprekende gebaren en lichaamstaal bedankte Jacques iedereen die meewerkte om het levenswerk van zoon en vader gebundeld te krijgen. Dit was reeds lang zijn droom, maar de begeestering om altijd bij voorrang te blijven tekenen en te gidsen verhinderde dit. Daarom besloot het LHG het uitgeven van dit boeiend werk op zich te nemen. Na de openingsdrank kregen de vele 'bewonderaars' dan ook in de salons van het kasteel, tevens familiewoning, een bevoorrechte rondleiding door Jacques.

Naast de vele prenten werd door het LHG ook een compilatie gemaakt van een reeks markante dorpsgezichten en dit in een opstelling van 'vroeger en nu', waarbij de tekeningen van weleer vergeleken werden met de situatie van nu. Dit gaf een bijzonder boeiend overzicht van hoe onze dorpskernen in bijna honderd jaar veranderd zijn, soms met veel zorg gekoesterd maar evengoed ontworicht door weinig harmonieuze invullingen. Het geheel vormt echter een staalkaart van onze omgang met en waardering voor ons erfgoed.

Dat iedereen tijd te weinig had om de vele taferelen en details te bekijken was duidelijk, maar daarvoor was dan ook de afspraak gemaakt om binnen enkele weken het meer dan 500 prenten tellende levenswerk van beide auteurs te kunnen overhandigen aan de vele ingeschrevenen.

Dit evenement werd mogelijk gemaakt door de gemeenschappelijke inzet en gastvrijheid van de familie Halflants, het Leuvens Historisch Genootschap, de Heemkundige Kring van Libbeke, de gemeente Lubbeek en de Provincie Vlaams-Brabant, waarvan talrijke vertegenwoordigers aanwezig waren. Op 28 november zal in het Provinciehuis door de inzet van een ijverig LHG-redactieteam onder leiding van Paul Reekmans en Gerda Ceulenaere te bewonderen zijn. De talrijke voorinschrijvingen en ook de jeugdige belangstelling maken dat dit werk zal voortleven in gans de Provincie.

Bedankt Jacques, Jean en familie om dit oeuvre te willen delen!

Boekvoorstelling door P. Reekmans, M. Van Oekelen, J. Halfnants, F. Vranckx, R. Kenis

1. Ontvangst proefdruk en gidsbeurt door Jacques Halfnants tijdens de tentoonstelling.
 2. Belangstellenden – projectie vroeger en nu - voorinschrijving boek in kasteel Gellenberg
 3. LHG team in actie voor drankje samen met de Heemkundige Kring Libbeke

Overblijfselen van de Belgische verdediging.

Korte geschiedenis van de lijn

Duitsland werd gedurende het Interbellum opnieuw een belangrijke speler op het internationale politieke toneel. Dat deze vernieuwde sterke rol ook een militair gevaar inhield, daar waren de omliggende landen zich terdege van bewust. Het politiek neutrale België zocht een eigen manier om de Duitse dreiging het hoofd te bieden en hoopte bijgestaan te worden door haar buurlanden als het tot een treffen zou komen. Vanaf de Duitse grens werden verschillende verdedigende stellingen geconstrueerd, verbonden met een aantal bruggenhoofden. Het lager gelegen midden van ons land werd verdedigd door de K.W.-stelling, ook wel de Dijlestelling genaamd. Dit was

een bunkerlijn die aan het fort van Koningshooikt vertrok en tot Waver liep en die in het noorden aansluiting vond op het bruggenhoofd Antwerpen en in het zuiden op de fortengordel rond Namen. De beslissing voor de bouw van de stelling werd genomen in 1938. De ruggengraat van de lijn bestond uit één of twee rijen bunkers met voorzieningen voor

mitrailleurs en voorafgegaan door een systeem van loopgraven, antitankversperringen, prikkeldraad, een antitankgracht, maar ook natuurlijke obstakels zoals het overstromingsgebied van de Dijlevallei ten zuiden van Leuven. Op een aantal kilometers ten westen van de stelling werd een communicatienetwerk uitgebouwd voorzien van commando- en connectiebunkers. De lijn heeft in onze regio maar weinig dienst gedaan. De grote confrontatie met de Duitsers vond plaats bij Gemboers en ten noorden op de stelling werd amper slag geleverd.

De K.W.-stelling rond Leuven

De lijn komt in het noorden de stad binnen tussen het kanaal naar Mechelen en de spoorlijn tussen Leuven en Mechelen. Het kanaal zelf werd verdedigd door een aantal kleine bunkertjes die plaats boden voor één schutter die in de dijk waren ingewerkt. Aan de smalle spoorwegbrug over de Aarschotsesteenweg aan de Elektriciteitswijk zijn vandaag aan weerszijde van de weg nog meerpalen bewaard. Deze maakten het mogelijk om de doorgang onder de brug te versperren. Ten noorden en ten zuiden van het station van Leuven stonden verschillende bunkers opgesteld die vandaag bijna allemaal verdwenen zijn.

Aan de Diestsepoort werden extra hindernissen aangebracht om de oprukkende Duitse troepen te verhinderen om de stad langs deze weg binnen te vallen.

Deze beveiliging mocht echter niet baten, want net hier doorbraken zij de lijn en staken zij de sporen over in de richting van de binnenstad. De berm en het talud van de spoorlijn richting Waver verzorgden ten oosten van de stad een goede verdedigingslijn.

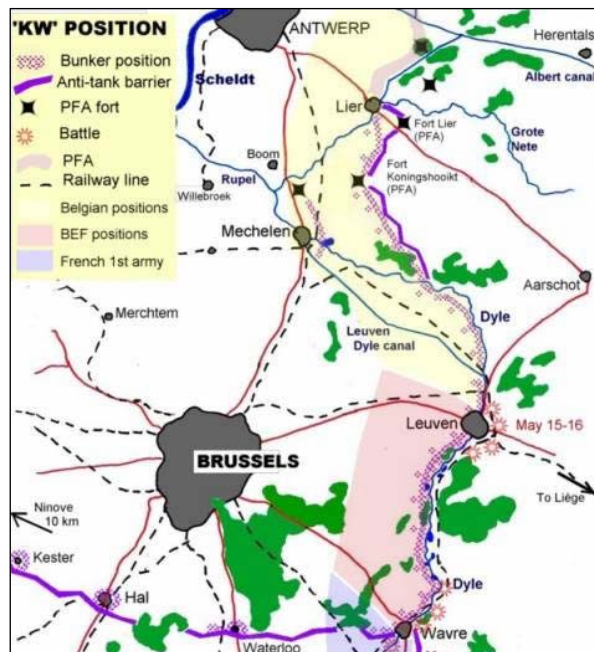

Vandaag liggen tussen de Ijzeren brug op de Tiensesteenweg en de spoorwegovergang aan de Hertog Engelbertlaan in Heverlee nog drie bunkers die als verdediging van de spoorlijn dienden en die door metselwerk gecamoufleerd waren. Vanaf Egenhoven in de richting van Korbeek-Dijle en Neerijse gebruikt de lijn de Dijle en de natte beemden als natuurlijke verdediging, gesteund door één bunkerrij ten westen van de rivier. In Egenhovenbos ligt nog een bunker verborgen die nu dienst doet als vleermuizenslaapplaats. Gehuchten, dorpen en belangrijke kruispunten achter de lijn werden ook in het verdedigingsplan van de lijn opgenomen. Drie van zulke antitankcentra werden ten westen van Leuven gepland, namelijk 1) op de Roeselberg waar de Mechelsesteenweg Leuven verlaat, 2) in de omgeving van Gasthuisberg en het Kareelveld en 3) in Terbank.

Van de grachten, versperringen, etc. is veel minder overgebleven dan van de verdedigings- en communicatiebunkers. Nadat de Duitse bezetter controle had verworven over België, werden alle hindernissen in snel tempo opgeruimd. Zo werden de cointelementen die gediend hadden als antitankhindernissen die de bunkers voorafgingen, door de Duitsers op de stranden van Normandië hergebruikt als deel van de kustverdediging. Daar het veel tijdrovender en bijzonder omslachtig is om bunkers te ontmantelen, is er nog een groot aantal in onze regio bewaard gebleven.

(Foto's: Koen Demarsin, Heverlee)

Toch hebben ook deze restanten vaak te lijden onder een gebrek aan interesse waardoor ze eerder als obstakel worden beschouwd, of zij vormen als het ware een bakken dat vandalisme en vuilnis aantrekt. Anderzijds zijn er ook eigenaars die een hedendaagse invulling zoeken voor zo'n moeilijk bruikbaar bouwwerk. Sommigen vinden een bunker in de tuin aantrekkelijk en koesteren de geschiedenis die ermee verbonden is, anderen verbouwen het tot tuinhuis, wijn- of aardappelkelder en wie het dan echt niet meer weet, zet er een garagepoort voor.

Toekomstperspectief

Aan het erfgoed van de Eerste Wereldoorlog wordt de laatste jaren veel aandacht besteed. Vooral ook het besef dat de laatste getuigen verdwenen zijn en dat de enige getuigen die vandaag het verhaal van deze periode uit onze geschiedenis op directe wijze kunnen meedelen, in de grond en in het overgebleven materiaal te vinden zijn, deed de aandacht voor het materiële verleden van deze periode sterk toenemen. Nu ook de getuigen van de tweede grote oorlog steeds

schaarser worden, is het hoog tijd voor de opwaardering van de getuigenissen uit die periode. Daarom werd een werkgroep opgericht met het doel om de K.W.-Stelling te ontsluiten. Getuigenissen over de bouw van deze linie en fotomateriaal zijn daarom erg welkom, maar ook tips in verband met de locatie en afbraak van verschillende bunkers, meerpalen, etc. Vooral over de toestand rond Gasthuisberg en in mindere mate Terbank kan onze kennis nog aangevuld worden. Een collectie van het reeds verzamelde fotomateriaal kan op de volgende website gevonden worden: www.flickr.com/photos/koendemarsin

Contact en verdere informatie:

kwstelling@gmail.com

Koen Demarsin

Pater Perquyiaan 12

3001 Heverlee

Het LHG ontving op 1 sept. van een aantal bewoners dit schrijven.

Geacht Leuvens Historisch Genootschap (en bestuur van de stad Leuven)
 Staat u ons toe dat we ons tot u richten met een bezorgdheid die ons nauw aan het hart ligt in verband met een mooi stukje Leuven. We kunnen zelf ons standpunt niet mooier en duidelijker formuleren dan het citaat dat we terugvonden op de website van het “Leuvens Historisch Genootschap”.

*“Een vernieuwde en verjongde stad zoals de onze mag geen aanleiding zijn tot het vergeten dat een stad leeft vanuit haar historisch centrum. Een stad is niet een pronkdoosje voor één seizoen. De studie van haar verleden is het beste middel om haar op de juiste manier en met de juiste waardering in het licht te brengen en haar rol volop te laten spelen.
Relicten die niet altijd een esthetische waarde moeten uitstralen, maar die soms een historische waarde hebben en tegelijk van een degelijkheid getuigen die de eeuwen kan trotseren. Waarom zou men de kans niet geven aan een restant uit vervlogen tijden, alleen op grond van de veile waarde? Maar wie kan hierover oordelen, of wie kan de weg tonen waar die waarde wordt aangegeven en geschat?”*

Wie zijn wij?

Wij zijn de bewonereigenaars van enkele huisjes gelegen op een uniek “pleintje” in de Vanden Tymplestraat in Leuven Centrum. De huisjes die we bewonen zijn de vroegere arbeiderswoningen die tijdens de industriële revolutie woonst verschafte aan de arbeiders die werkten in het aanpalende bedrijf. Dit bedrijf is het huidige bedrijf “Bonte Ateliers”. Op de structuurplannen van Stad Leuven zien we dat de site van het bedrijf Bonte op termijn plaats zal moeten ruimen voor een groots en modern project. We hebben tot op dit moment ons “historisch pleintje” nog kunnen vrijwaren van de grote plannen. Dit heeft in het verleden al veel energie gekost en gaat niet zonder slag of stoot.

Stilaan maar zeker wordt deze oase in de stad ingesloten en omringd door hoogbouw en appartementen. U zult begrijpen dat onze angst groeit dat op een donkere dag dit fantastisch historische woongebied zal moeten wijken voor een volgend fantastisch groots opgezet nieuwbouwproject. Nochtans omschrijft Professor Wilfried Krings in zijn uiterst vermaarde stadsgeografische studie *Innenstädte in Belgien: Gestalt, Veränderung, Erhaltung (1860-1978)* van 1984 dit soort “Wohngänge” - “einfache oder doppelte Kleinhausreihe entlang einer nichtöffentlichen Sackgasse” – of “Wohnhöfe” - “um einen Hofraum (auch Grünfläche, Grasplatz) gruppierte Kleinhäuser” - als “ein gestaltprägendes Element der Belgischen Städte” (pagina 52-53).

We hopen op u te mogen rekenen, nu en in de toekomst, om dit erfgoed te bewaren. Om uzelf te vergewissen van het unieke en sympathieke karakter van dit private woonerf willen we u uitnodigen om een kijkje te komen nemen. Indien u ons vooraf een seintje geeft wanneer dit past voor u zetten we een drankje klaar!

Kunt u ons op de hoogte brengen welke stappen we moeten zetten om een bescherming als stadsgezicht en historisch erfgoed te bekomen voor dit mooie historische stukje Leuven?

Met vriendelijke groeten, Familie Meyer-Schröder en Familie Jeuris-Wyns

Reacties kunnen terecht bij het LHG en bewoners. Wordt vervolgd.